

end dem, han har nu, for at kunne tale om de Bestræbelser, der paa dette specielle Omraade er blevet udfoldet for at skaffe Arbejde.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch var i sin Tale ikke ganske klar over, sagde han, hvilken Opfattelse jeg havde af hele det Spørgsmaal, der her foreligger til Behandling. Det ærede Medlem sagde, at naar han tænkte over de Udtalelser, der fra min Side var fremsat, resulterede det i Spørgsmaalet: Hvad mener egentlig Indenrigsministeren om denne Sag? Men i „Social-Demokraten“ har man en helt anden Opfattelse af min Stilling. Man siger dér, at jeg har udtalt mig med kynisk Aabenhjertighed. Det synes jo, at det ærede Medlem Hr. P. Munch ikke besidder Evnen til at trænge ind i en Sag, selv om hans nære Forbundsfæller mener, at der paa en kynisk Maade er aabnet for Indblik i en Betragtning af dette Spørgsmaal, som i høj Grad er fordømmelig. Jeg har ikke ønsket paa nogen Maade at lægge Skjul paa min Opfattelse af, hvor en af Hovedvanskelighederne ved Tilvejebringelse af Arbejde til Afhjælpning af Arbejdsløsheden ligger. Men det er en kolossal Overdrivelse, som det ærede Medlem Hr. Stauning har gjort sig skyldig i for overhovedet at kunne svare paa det Indlæg i Anledning af det foreliggende Spørgsmaal, som jeg har givet, naar det ærede Medlem siger, at Indenrigsministeren ønsker Arbejderorganisationerne sprængt, alle Overenskomster ophævet, og at Arbejderne skal skrues økonomisk ned i en Pariakaste, at det kort sagt er en Slavestand, som Regeringen ønsker den danske Arbejderbefolkning ned i. Det er en uhyre og kolossal Overdrivelse, der ikke har noget som helst med Virkeligheden at gøre, men udelukkende noget, der er hvirvlet op i det ærede Medlems Fantasi, som er indstillet paa Tilvejebringelsen af agitatoriske Talemaader. Det, jeg har sagt om denne Sag, skal jeg gerne gentage, det er dette, at naar man taler om det nødvendige, det særlig ønskelige i, at Arbejde tilvejebringes til Afhjælpning af Arbejdsløshed, er det ganske urimeligt, at man, naar det er lykkedes at stampe Arbejde frem af Jorden til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, saa at en Række arbejdsløse Personer kan komme i Arbejde, støder paa saadanne organisationsbureaukratiske Forhold, som gennem Maaneder forhaler Iværksættelsen af saadanne Arbejder gennem Etableringen af en Række Forhandlinger om Smaating, knyttede til det, som jeg har betegnet

som de „hellige Overenskomster om Arbejdstid og Tariffer“. Jeg har gjort opmærksom paa Betydningen af, at man, naar saadanne Arbejder kan tilvejebringes, fra Arbejderledelsens, fra Socialdemokratiets Side finder større Forstaaelse, end Tilfældet hidtil har været, paa Betydningen af et Samarbejde med dem, der kan tilvejebringe Arbejdet, for derigennem at faa de arbejdsløse til at forstaa, at i Tider som disse maa man, naar man er sat ud af det private Arbejdsmarked, indenfor hvilket Overenskomster om Arbejdstid og Tariffer gælder, have ikke blot Ret, men ogsaa Pligt til at paatage sig saadant Arbejde, ved Hjælp af hvilket man kan ernære sig og sine, selv om der gennem det sker Brud paa saadanne Overenskomster, der er truffet mellem Organisationerne indbyrdes. Jeg har nævnt Eksempler paa sligt. Jeg er rede til at erkende, at i adskillige Tilfælde er det lykkedes at komme gennem disse Vanskeligheder, lykkedes at faa Arbejder sat i Gang paa Vilkaar, som ikke er i Overensstemmelse med den tarifmæssige Ordning. Men i mange Tilfælde er det ikke lykkedes, og dette skyldes, som nævnt, de Forhandlinger, som Organisationsbureaukratiet har knyttet til Iværksættelsen af disse Arbejder. Som sagt, jeg har nævnt Eksempler derpaa. Det ærede Medlem Hr. Stauning var saa glad over, at et af disse Eksempler ogsaa var ham særdeles velbekendt, nemlig det, som jeg fremdrog angaaende Keramikkerne. Derom sagde det ærede Medlem, at han glædede sig over at kunne sige, at de Arbejder var forlængst sat i Gang, denne Sag var forlængst i Orden. Jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem har denne Oplysning fra. Jeg ved nemlig ikke bedre, end at Tidspunktet for Indgivelse af Ordre paa Tilvejebringelse af Brugsporcelæn fra Porcelænsfabrikken „Norden“ endnu en Gang er forpasset, idet den vedkommende, som hidtil har importeret udenlandsk Porcelæn, ikke har turdet afvente det Tidspunkt, da man maatte kunne komme overens om Etableringen af denne Produktion paa „Norden“, og har afgivet Ordrene i Udlandet, men for Tiden undersøger, om det er muligt at faa dette Forhold ændret, saaledes at Ordre i et Omfang af tilstrækkelig Størrelse kan tilgaa Fabrikken „Norden“. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem er mindre vel underrettet. Og selv om nu den Paastand er rigtig, som det ærede Medlem her fremsatte, saa vil han dog maaske indrømme, at det er ikke helt tilbørligt, at man gen-